

РЕШЕНИЕ

№ 6303

гр. София, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Ваня Н. Иванова
Виктория Недева

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Любомир Василев Въззивно гражданско дело
№ 20231100507211 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 –чл.273 ГПК /въззивно обжалване/.

В. гр.д. №7211/2023 г по описа на СГС е образувано по въззивни жалби на Т. Д. П. ЕГН ***** от гр.София срещу решение №20244378 от 05.11.2020 г постановено по гр.д. №37312/19 г на СРС , 30 състав , поправено с решение №20073602 от 09.01.2023 г по същото дело /в частта му с характер на решение за поправка на очевидни фактически грешки , без частта , в която е оставено без разглеждане искане на Р.Ф.И./ , с което са отхвърлени исковете на въззивника срещу И.Е.Ц. ЕГН ***** в качеството му на кмет на Район „Искър“ на СО и Р.Ф.И. с адрес гр.София бул.**** ; **да се признае за установено** на основание чл.71 ал.1 т.1 и т.2 ЗЗДискр , че Т. Д. П. е дискриминиран по признаци общественото положение , лично положение и убеждения чрез осъществен тормоз спрямо него чрез завеждане на изп.дело №20169190400125 по описа на ЧСИ С.А. , третирайки го по-неблагоприятно от други длъжници ; както и **да се осъдят ответниците** да преустановят нарушението и да се въздържат за в бъдеще от по-нататъшни нарушения .

Въззивникът излага доводи за недопустимост и неправилност на решението на СРС . Предмет на делото е дали ответниците имат право да участват по изпълнителното дело след като въззивникът съди единия ответник по н.ч.х.д.№8031/15 г , а другият ответник съди въззивника по дело №4311/16 г на СРС . Запорите са само последица от участието на ответниците по изпълнителното дело , но те не са предмет на делото . СРС дублира решение по дело №107/18 на КЗД . Съдът има възможност да покаже , че не го е страх и да осъди

ответниците. Последните го „издебват“ и го „спукват от запори“ .

Въззиваемата страна И.Е.Ц. в качеството му на кмет на Район „Искър“ на СО не е подала писмен отговор на въззивната жалба .

Въззиваемата страна Р.Ф.И. с адрес гр.София бул.**** е подала отговор , в който счита въззивната жалба за нередовна , респ.за немотивирана и неоснователна .

Въззивната жалба е допустима. Решението на СРС е връчено на въззивника на 25.01.2021 г и е обжалвано в срок на 26.01.2021 г . решението за ОФГ е връчено на въззивника на 16.01.2023 г и е обжалвано в срок на 19.01.2023 г.

Налице е правен интерес на въззивника за обжалване на основното решение на СРС и на решението за поправка на ОФГ в частта му с характер на такова / без частта , в която е оставено без разглеждане искане на Р.Ф.И. / .

След преценка на доводите в жалбата и доказателствата по делото, въззивният съд приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Във връзка с чл.269 ГПК настоящият съд извършва служебна проверка за нищожност и за недопустимост на съдебното решение в обжалваната част . Относно доводите за неправилност съдът е ограничен до изложените във въззивната жалба изрични доводи , като може да приложи и императивна норма в хипотезата на т.1 от Тълкувателно решение №1 от 09.12.2013 г по тълк.дело №1/2013 г на ОСГТК на ВКС .

За да отхвърли исковете **СРС е приел** , че са неоснователни твърденията на Т. П. , че ответниците са осъществили спрямо него дискриминация по признаци обществено положение , лично положение и убеждения чрез осъществяване на тормоз спрямо него чрез завеждане на изп.дело №20169190400125 по описа на ЧСИ С.А. . Налице е издаден изпълнителен лист срещу ищеца в полза на Столична община за сумата от 100 лева разноски по предходно дело . ЧСИ е образувала изпълнително дело , изпратила е съобщение до ищеца и е наложила заповед по банкови сметки на ищеца в две банки , както и заповед върху МПС .

Според СРС липсва пряка или непряка дискриминация на ищеца по чл.4 ал.2 или ал.3 ЗЗДискр. Изпълнителните действия са регламентирани в закон и не могат да се приемат за дискриминационни .Отделно ответниците не са осъществили /лично/ процесуалното действие налагане на заповед и не носят гражданска или друга отговорност за заповедите .

Решението на СРС е валидно , но е недопустимо .

Преди всичко първоинстанционният съд не е съобразил и не е обсъдил в мотивите си наличието на влязло в сила решение №429 от 01.11.2018 г по преписка №107/18 на Комисията за защита на дискриминация , потвърдено с решение №3160 от 13.05.2019 г по адм.дело №12506/18 г на АССГ , 25 състав и решение №5999 от 22.05.2020 г по адм.дело №12288/19 г на ВАС , Пето отделение . С това решение е **установено , че ответниците не са извършили дискриминация** по признаците обществено положение , лично положение и убеждения чрез осъществяване на тормоз спрямо него чрез завеждане на изп.дело

№20169190400125 по описа на ЧСИ С.А. .

В трайната практика на ВКС се приема , че Предвидената в ЗЗДискр защита по съдебен ред и пред Комисията за защита от дискриминацията са **алтернативи**, които засегнатите от дискриминационното третиране лица могат да избират. Целта и на двете е да се установи и санкционира факта на дискриминация, относими са за всички случаи на дискриминационно третиране и спрямо всички правни субекти. Разликата е, че Комисията за защита от дискриминация няма компетентност да се произнесе за вида и размера на претърпените вреди от дискриминационното действие, както и да обезщети пострадалия. Искът за обезщетение може да се предяви само пред съд / решение №192 от 25.06.2014 г по гр.д. № 5663/2013 г, ГК , IV ГО на ВКС , решение №73 от 12.06.2013 г по гр.д. № 311/2012 г, ГК , IV ГО на ВКС и др./

От това следва , че в случая влязлото в сила отхвърлително решение на КЗД , съответно на административния съд , е задължително за страните . Както е посочено в решение № 126 от 20.06.2014 г. по гр.д. № 207 /2014 г. на ВКС, I ГО в производството по съдебно обжалване на индивидуален административен акт се установява съответствието на оспорвания индивидуален административен акт със закона. Страните в административното производство, включително и тези, конституирани като заинтересовани, в неговите рамки и **в пълен обем могат да упражнят своето право на защита** чрез ангажиране на доказателства относно основанията за издаването на индивидуалния административен акт. В производството по съдебно обжалване на индивидуален административен акт съдът може и служебно да събира доказателства за съответствието на обжалвания индивидуален административен акт с изискванията на закона, включително служебно да констатира неговата нищожност. **Влязлото в сила решение по административното дело има задължително действие за страните по въпроса дали индивидуалният административен акт е валиден и законосъобразен (чл.177 ал.1, изр.1 АПК).** Когато този въпрос е преюдициален за решаването на гражданскоправния спор и страните по гражданското дело са идентични със страните по административното дело, влязлото в сила решение по административното дело е задължително за гражданския съд и косвеният съдебен контрол върху индивидуалния административен акт е недопустим. Това е предмет на изрична уредба в ГПК от 2007 г. (чл.302, във връзка с чл.17 ал.2 ГПК).

В случая **спорът за наличие или липса на дискриминация е разрешен по един от уредените в закона алтернативни способи за защита – по административен ред .**

Същият не може да бъде пререшаван от гражданския съд , още повече , че съгласно чл.302 ГПК влязлото в сила решение на административния съд е задължително за гражданския съд относно това дали административният акт е валиден и законосъобразен .

Не могат да се споделят доводите на въззивника , че е налице различие между основанията на предявените от него искове и исканията му по преписка №107/18 на Комисията за защита на дискриминация . **Двете групи искания са напълно идентични** и се свеждат до оплаквания , че ответниците не са си направили „отвод“ при завеждане и водене на изп.дело №20169190400125 по описа на ЧСИ С.А. , с което са осъществили пряка или косвена

дискриминация спрямо ищеца. Според въззивника необходимостта от „отвод“ е наличието на други дела между него и ответниците . Всички тези оплаквания на въззивника , включително и за наличие на тормоз , нередовно уведомяване по изп.дело , прекомерност на запорите и пр. вече са били вече обсъдени в решенията на КЗД и АССГ и са приети за неоснователни .

Следователно процесните искове по чл.71 ал.1 т.1 ЗЗДискр са недопустими . Като обусловени от тях са недопустими и исковите по чл.71 ал.1 т.2 ЗЗДискр да се осъдят ответниците да преустановят нарушението и да се въздържат за в бъдеще от по-нататъшни нарушения /в този смисъл е определение №1032 от 10.05.2023 г по гр.д. № 1454/2023 г, ГК , IV ГО на ВКС/ .

Исковите по чл.71 ал.1 т.2 ЗЗДискр са **недопустими и на още две основания** . Според решение №546 от 19.12.2012 г по гр.д. № 828/2012 г, ГК , IV ГО на ВКС осъдителния иск по чл.71 ал.1 т.2 от ЗЗДискр може да бъде предявен срещу физическото лице - пряк нарушител, **само ако се касае за действия , които то е извършило в лично качество , а не при или по повод дейността на юридическо лице или организация**. Ако правото на равно третиране е засегнато от действие на физическо лице, извършено при изпълнение на функциите на държавен орган, обществен орган, орган на местно самоуправление или юридическо лице, в тези случаи искът не може да бъде предявен срещу прекия нарушител. Това е така, защото преустановяването на нарушението и бъдещото му невъзпроизвеждане не може да бъде искано от прекия нарушител, чието участие в структурата на съответния орган или лице е само временно. Пострадалият има интерес по този иск да обвърже със сила на пресъдено нещо не лицето, пряко нарушило правата му, а **организацията, при чиято дейност е извършено това нарушение**. Именно тя ще е отговорна да преустанови нарушението и да осигури последващото му неизвършване, независимо от това, дали нарушителят ще продължи да бъде част от състава ѝ или ще отпадне от него.

Именно такъв е и процесният случай , в което ищецът е насочил исковите си **срещу служители на СО , Район „Искър“** – кмета на района и началник на Отдел „Правно обслужване и жилищна политика“ . Без съмнение длъжността на кмет на район е мандатна , а е ноторно известен факт , че ответникът И.Ц. вече не заема длъжността кмет на района . Дори обаче да заемаше длъжността и за нов мандат , то интересът на ищеца е от иск по чл.71 ал.1 т.2 от ЗЗДискр не срещу Ц. , а срещу Столична община .

Изложеното важи и за аналогичния иск срещу ответника Р.И. – също бивш служител на СО , Район „Искър“ . И за нея са налице данни , че вече не заема длъжността в Столична община т.е. към момента няма как да извърши продължаващи и бъдещи нарушения срещу ищеца в служебно качество . Не може да се обоснове правен интерес от хипотетичната възможност срещу ищеца да бъдат заведени други изпълнителни дела от СО , р-н „Искър“ . Налага се изводът е че решението на СРС трябва да се обезсили и на основание чл.270 ал.3 ГПК производството по делото да се прекрати . В тежест на въззивника са разноските на въззиваемата страна Ц. за адвокатско възнаграждение пред СГС .

Водим от горното , СЪДЪТ

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение №20244378 от 05.11.2020 г постановено по гр.д.№37312/19 г на СРС , 30 състав , поправено с решение №20073602 от 09.01.2023 г по същото дело в частта му с характер на решение за поправка на очевидни фактически грешки , без частта , в която е оставено без разглеждане искане на Р.Ф.И. и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото .

ОСЪЖДА Т. Д. П. ЕГН ***** от гр.София да заплати на И.Е.Ц. ЕГН ***** от гр.София сумата от 1200 лева разноси пред СГС .

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____